

vil Højre; vi se, at de bestandig fri til de saakaldte Venstregrupper i Folketinget; men disse tør ikke. Det viste sig i Sommer. De tør ikke. Stol ikke paa dem! De ville aldrig faa Mod til at gøre det. Derfor kan det ærede Medlem heller ikke vente sig noget som helst i den Retning, selv om det atter blev en radikal Regering. Ved det ærede Medlem, hvad Følgen vilde blive? Ganske sikkert den, at adskillige Elementer i Delegationen vilde føle en magnetisk Tiltrækning overfor den siddende Venstregering. Disse Medlemmer vilde ikke gaa til Højre, naar den Regering kom, de vilde tværtimod allersnarest slutte op til Venstre. Det vil jeg sige til det ærede Medlem. Fordi han i Virkeligheden udtaler sig saa velvilligt og venligt overfor os, vil jeg berøve ham de sidste Illusioner, han har — i politisk Forstand mener jeg naturligvis — og straks forberede ham paa, at skulde det lykkes den nuværende Regering at samle et Flertal om sig ved det kommende Valg, er der intet Haab for en konservativ Samlingspolitik her i Landet, det vil blive meget værre, end det var før.

Det ærede Medlem sagde nu til Regeringen, at vi havde ikke ved første Behandling udtrykt os saa klart med Hensyn til Forsvarslovene og deres Behandling, som vi gjorde ved tredje Behandling, og det vilde han i Virkeligheden have ønsket. Jeg benægter, at der har været nogen som helst Forbeholdenhed fra vor Side. At der har været det fra min Side, benægter jeg absolut, og jeg benægter det ogsaa paa mine Kollegers Vegne. Jeg mener mig fuldkommen berettiget dertil. Der var ingen, der spurgte os om noget som helst ved første Behandling — man turde maaske ikke spørge os, det er muligt, man ikke ønskede at faa Sagen op, men i hvert Fald, ingen spurgte os, og i vore Ord laa der intet om, at vi vilde gøre andet ved eller have andet politisk Program overfor Forsvarslovene end det, vi nu ved tredje Behandling have sagt.

Nu har jeg atter i Dag faaet serveret disse Ord om, at Lov er Lov, og Lov skal holdes, og det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) føjede dertil, at de vare ikke videre dybsindige. Ja, det har jeg selv sagt i Folketinget endda gentagne Gange, at jeg ikke mente, at disse Ord vare videre dybsindige, og det faldt mig virkelig ikke ind, da jeg brugte dem, at de skulde faa en efter min Mening saa ufortjent Berømmelse. Imidlertid, i de Ord ligger, at Love skulde holdes, saa længe de ere Love. At man overhovedet

behøver at diskutere dette i den danske Rigsdag, maa vel tilskrives de provisoriske Tilstande, vi have haft, hvor man som bekendt ikke holdt Loven fra Højres Side, saaledes at man fra den Side maaske trænger til en saadan Forsikring om, at Lovene skulde holdes. Hvis den danske Rigsdag skulde behøve det, ja, saa hører dog alt op. Hvad skulde de Ord ellers betyde andet end dette, at den siddende Regering, som var imod disse Forsvarslove, ansaa sig for forpligtet til at holde dem, saa længe den sidder, indtil den fik dem forandrede? At vi den Gang skulde fraskrive os Ret til at forsøge en Forandring af de Love, kan dog ingen have troet. Er der virkelig nogen, der har tænkt sig, at der skulde komme en radikal Regering, som havde været imod Forsvarslovene, og som skulde sidde for, som det hedder, loyalt at udføre, ganske roligt Aar efter Aar loyalt udføre de Love? De, der have troet det, maa da have glemt, at det i Virkeligheden er ikke alene to politiske Anskuelse, der mødes — nej, der fjerne sig fra hinanden, maa jeg hellere sige — paa dette Punkt, men det er to Livsanskuelse, der staa overfor hinanden, to Anskuelse om, hvad der gavner dette Samfund bedst. Og den ene Anskuelse skulde nu pludselig kaste sig til Jorden og bøje sig for den anden, blot fordi de Mænd, der nære denne Anskuelse, ere komne til Regeringen. Jeg begriber virkelig ikke, at nogen blot et Øjeblik kan have tænkt sig dette. Paa den ene Side staa den Anskuelse, som jo kan være god i og for sig for sine Tilhængere, men som mener, at dette Land forsvarer bedst, sikres bedst ved en Udgift til militære Foranstaltninger, som Landet daarligt kan taale, og som dog aldeles ikke kan have nogen Betydning overfor de Udgifter, der af andre Lande anvendes til sligt. Paa den anden Side staa en Anskuelse, som mener, at saadanne militære Foranstaltninger have i Virkeligheden ingen Betydning for Landets Eksistens. Man burde dog fra anden Side erkende, at man kan mene dette og dog være en god Borger og Patriot. Men det har jeg endnu aldrig under en Forhandling set indrømmet for Alvor. Jeg hørte nu det ærede Medlem for København (Holger Petersen) sige noget om, at han haabede, at der altid dog vilde være Folk, der forsvarede — tror jeg — dette Lands Sprog og Eksistens, Ord, som vi mange Gange have hørt. Det ærede Medlem gik ud fra, at de, der ikke mente som han, de, der ikke havde den Anskuelse om For-